חילולין הוא עושה ואינו עושה ממזרים

He creates defilements but he does not create illegitimates

Overview

The משנה in 'יבמות teaches us of a three way מחלוקת as to when an illicit relationship begets a ממזר. According to ממזר a ממזר is one who is born (even) from a הייבי לאוין relationship (such as a כהן to a הייבי לאוין; עמעון התימני maintains only if he is born from a חייבי כריתות relationship (such as הייבי מיתות בי"ד to relationships which are ממזרים to relationships (such as מחלוקת Their מחלוקת depends on their interpretation of the proximity of the following two 2סוקים to each other; namely לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו and לא יבא ממזר בקהל.

The אין קדושין teaches us that אין תופסין תופסין. We derive this from the 'היקישא דר': for the פסוק states 4 האלה מכל התועבות מכל אשר יעשה מכל ונכרתו; this פסוק likens all the עריות to each other. By some אשת (notably אשת אב and אין the תורה uses the expression לא יקח which indicates that אין קדושין תופסין; the אין קדושין applies it to all 5 עריות, that אין קדושין תופסין.

These two ממזרות קדושין קדושין and ממזרות) are generally connected. If אין , the child is a ממזר, and if the child is a ממזר, then ממזר, then מין קדושין תופסין. Our תוספות will discuss whether this connection is universal or not.

ם משמע דהא בהא תליא דכיון דלא הוי ממזר קדושין תופסין

This (answer of the גמרא, that עושה ואין עושה ואין עושה ואין וואלולין הוא עושה ואין עושה ממזרים, indicates that one (ממזרות) is dependent on the other (תפיסת קדושין); that since the children of איסורי כהונה (but rather [only] ממזרים), therefore we know that איסורי is effective by איסורי כהונה. The same would apply to any other type of איסורי, if the child is not a ממזר, then תופסין are תופסין, even though it is a forbidden relationship.

וכן משמע בפרק החולץ (שם דף מה,ב) מה אשת אב דלא תפסי בה קדושין⁸ והוולד ממזר כולי–

מט,א ¹.

 $^{^{2}}$ כג,א וג' is referring to שמעון התימני the פסוק סוק לא יגלה כנף אביו היגלה לא יגלה נו לא יגלה נוף אביו אוג' 2 which is אשת אחי אביז or his aunt (דודתו), who is אסורה עליו בחיוב כריתות. See footnotes # 9, 11, and 12. ³ סז,⊏.

⁴ אויקרא [אחרי] יח,יח ויקרא.

⁵ There are exceptions such as a 171.

 $^{^6}$ Some עריות are אייבי מיתות (such as אשת אם) and some are חייבי כריתות (such as אחות אשתו).

 $^{^{7}}$ The גמרא was discussing the status of קדושין תופסין מככסrding to "ר"ע (who maintains אין קדושין תופסין בחייבי גמרא stated that by אלמנה לכה"ג would admit that גמרא הדושין תופסין. The אלמנה לכה"ג supports this by citing מזרות באלמנה לכה"ג who claims that there is no מזרות באלמנה לכה"ג. How does this prove that ר' סימאי are קדושין, אלמנה לכה"ג We therefore must assume that if the child is not a ממזר (as by !!באלמנה לכה"ג

And this is indicated likewise in פרק החולץ, where the גמרא states 'just as by the relationship with one's father's wife where קדושין is not אמזר is not ממזר and the child is a ⁹קדושין תופסין, etc. similarly in any case where there is no קדושין the child is a ¹⁰תופס עס קדושין, for if ממזר then אוופסין, then the child would be a ממזר.

[And this logic applies to ר"ע as well; since ר"ע derives in פרק החולץ that the offspring of ממזר is a 11 , therefore we know that ר"ע -

קאמר דאין קדושין תופסין בחייבי לאוין] – maintains that קדושין are not תופסין בחייבי לאוין. There is no statement attributable to אין קדושין בחייבי לאוין הופסין בחייבי לאוין. It is only known that ר"ע maintains that אין קדושין תופסין בחייבי לאוין must also maintain that יש ממזר מחייבי לאוין אין קדושין תופסין; for if קדושין would be מזר בחייבי לאוין the offspring would not be a ממזר.

In conclusion; תוספות cited three sources that אין קדושין מופסין are dependent on each other. This brings תוספות to the following question:

ותימה דלרבי יהושע אף על גב דאין ממזר מחייבי כריתות כדיליף בשילהי החולץ (שם דף מפ,א) And it is astounding! For according to ר' יהושע who maintains that (even) an offspring of a הייבי כריתות relationship is not a ממזר as he derives it in the end of 12 פרק החולץ (according to ממזר a ר' יהושע is only from חייבי מיתות הייבי מיתות העידר), nevertheless בר' יהושע

- מודה אין קדושין תופסין בחייבי כריתות כדפריך סוף פרק רבן גמליאל ביבמות (דף נג,א ושם) admits admits are not תופסין בחייבי כריתות, as the גמרא asks in the end of מסכת יבמות ה

איצטריך לאשמעיון דאין קדושין תופסין בחייבי כריתות "Is it necessary to inform us that אין קדושין תופסין בחייבי כריתות יופסין בחייבי מוליבי מרא וומכין בחייבי וומכין בחייבי וומכין בחייבי וומכין בחייבי וומכין בחייבי אין קדושין תופסין בחייבי וומכין בחייבי כריתות אין אין קדושין תופסין בחייבי בחייבי כריתות שיום would maintain that אין קדושין תופסין בחייבי וומכין בחייבי וומכים וומכים

_

 $^{^9}$ The תורה writes concerning a מזר ממזר in 'וגו' בקהל ה' כג,ג לא יבא ממזר ברים [תצא] דברים (תצא]. In a preceding פסוק כג,א לא יבא ממזר בקהל ה' writes לא יקה איש את אשת אביו; we derive from the proximity of these two פסוקים, that the child born of a relationship with ממזר is a ממזר ממזר. We expand this rule to all cases of אשת אביו, that the offspring are ממזרים.

¹⁰ This לימור is used by the מ"ד who maintains that הולד ממזר בת ישראל בת על בת ישראל, since there is no τ , קדושין תופסין.

The פסוק, which precedes 'לא יבא ממזר וגו'. According to לא יגלה כנף אביו. לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו. לא יבא ממזר וגו'. According to לא יבא הביו מקדש her). מקדש ולא יגלה כנף אביו is referring to אנוסת אביו (his father had relations with her, but was not אביו אביו her). לא יבא ממזר there is only a לאו (מרת מחייבי לאוין states afterwards החייבי לאוין ממזר בא ממזר ממזר See previous footnote # 9.

¹³ We do not find explicitly that ר"י admits that אין קדושין תופסין בחייבי כריתות; rather we infer this from the various sources that תוספות brings.

כדמוכח בתמורה (דף כמ,ב ושם) –

תוספות offers an additional proof that ר"י agrees that תוספות בחייבי בחייבי בחייבי אין קדושין תופסין בחייבי כריתות

ובפרק החולץ (שם דף מד,ב ושם) קאמר דלרבי יהושע פגום מיהא הוי מחייבי כריתות - And in ר"י ממול states that according to מרא מרא מרא מרא הזולץ an offspring from ממזר is still a פגום (even if he is not a ממזר); the reason is, as the איבי כריתות משום דעשאה זונה וזונה לא הויא אלא מהנהו דלא תפטי בה קדושין של מסורה לכהונה לכהונה (who is זונה and the child into a בעילה בעילה. And we know that a woman does not become a תפסי בה unless she had relations with those men whose דונה וזנה שוב ובפרק החולץ מדי מדים בחדר מחול אונה וונה לא השיים אונה וונה של משום בעילה וונה של משום בעילה וונה לא הויא אלא משום בעילה אונה וונה לא הויא אלא משום בעילה אונה וונה לא הויא אלא מהנהו דלא תפסי בה משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה וונה של משום בעילה וונה של משום בעילה וונה של משום בעילה בדישין של משום בעילה בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה בעום בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה של משום בעילה בעילה של משום בעילה של משום בעילה של משום בעילה בעילה בעילה בעילה בעילה בעילה בעילה בעום בעילה של משום בעילה בעילה

as is evident in 15 מסכת תמורה. We must therefore conclude that by חייבי there is no קדושין (even) according to "ר"; which explains why (according to סגום is a הייבי כריתות is a פגום.

תוספות brings another proof that ר"י agrees that תוספות בחייבי כריתות:

וקאמרינן נמי בהחולץ (יבמות דף מד,ב ושם) -

And the גמרא also states in פרק החולץ, that -

הכל מודים בכותי ועבד הבא על בת ישראל הוולד ממזר – Everyone agrees that if a עבד כנעני had relations with a Jewish daughter the child is a ממזר. ¹⁶ The גמרא there asks -

מאן הכל מודים שמעון התימני דאף על גב דאמר אין ממזר מחייבי לאוין – Who is the הכל מודים referring to? The גמרא answers that it is referring to ממזר that even though he maintains that there is no ממזר from ממזר (only from הייבי לאוין), and כותי ועבד are merely הייבי לאוין, nevertheless -

הני מילי חייבי לאוין דתפסי בהו קדושין אבל כותי ועבד כולי – That is only by תופסין הייבי שאפר אוין is תופסין בהן (then the offspring is not a תופסין בהן, however by a כותי ועבד, etc.; that קדושין is not תופסין בהן התימני, then even גמרא agrees that the child is a ממזר This concludes the citation from the גמרא there. תוספות continues with his proof:

– ולא קאמר מאן הכל מודים רבי יהושע דאף על גב דאמר אין ממזר מחייבי כריתות ולא קאמר מאן הכל מודים ובי יהושע למדים is referring to 17 ; that even though he maintains אין ממזר מחייבי כריתות, nevertheless -

- הני מילי חייבי כריתות דתפסי בהו קדושין כולי

That is only by הייבי כריתות where תופסין is תופסין, etc.; however by עבד וכותי where ממזר are not תופסין, therefore the child is a ממזר. The גמרא did not state that. Why not?!

אלמא דלרבי יהושע אין קדושין תופסין בחייבי כריתות ואפילו הכי לא הוי ממזר –

 15 It seems that we derive this from a 'עריות 'תועבה' from גז"ש 'תועבה'.

¹⁶ (This ruling is disputed; others maintain [and the הלכה is] that הולד כשר.)

¹⁴ This makes her אסורה לכהונה. See רש"י there ד"ה שהולד.

¹⁷ It would have been a greater הידוש to include הכל מודים הכל מודים. For ר' יהושע י' restricts הכל (even) more than כותי ועבד הבא על בת by מודה by הייבי מיתות בי"ד only, and nevertheless he is כותי ועבד הבא על בת that the child is a ממזר would have stated it, if it were so.

It is therefore evident that according to ר"י that even though אין קדושין ממזר ממזר ממזר (and) nevertheless the child is not a ממזר -

ולהכי לא מצי למימר דמודה בכותי ועבד –

And therefore the גמרא כסעול not have said that "מרא admits by a כותי ועבד that the child is a אתפסי בהו קדושין for according to ר"י the fact that לא תפסי לא תפסי is no reason that the child is a ממזר as is evidenced by a child of חייבי כריתות, where ממזר and the child is not a ממזר 18 .

In conclusion: תוספות offered three proofs that "' maintains אין בחייבי כריתות עופסין בחייבי כריתות maintains המזר משנה which clearly states that according to "' there is no ממזר משנה. This is in direct contradiction to our ממזר and others which indicate that wherever אין the child is a ממזר ממזר.

מוספות answers:

ויש לומר דלרבי שמעון התימני ולרבי עקיבא ודאי הא בהא תליא – And one can say; that certainly according to ר"ע and ר"ש התימני one is dependent on the other (and the גמרות which indicate this, follow the opinion of מעון התימני - (ר"ע מון התימני - ר"ע היימני -

רליכא מידי דלא תפסי בה קדושין והוולד כשר רק שהוא דומה לאשת אב – That there cannot be anything where אין קדושין תופסין and the child is and the child is (ממזר a אשת אב that where there is no מזר but rather it must be similar to "אשת אב that where there is no ר"ש התימני ב"ש התימני התימני - ב"ע התימני - ב"ע התימני התימני - ב"ע הת

- אבל לרבי יהושע אף על גב דאין קדושין תופסין בחייבי כריתות

However according to ר"י, even though אין קדושין תופסין בחייבי כריתות -

− כדילפינן בסוף האומר (קדושין סח,א°² ושם)

as the גמרא derives it in the end of 21 פרק, nevertheless -

לא הוי ממזר אלא מחייבי מיתות בית דין כדיליף רבי יהושע בסוף החולץ (יבמות ממ,א ושם) There is no ממזר only from ר"י מיבי מיתות בי"ד derives it in the end of תלוי זה בזה ממזרות ממזרות ממזרות ממזרות ונפסין החולץ, is only according to תלוי זה בזה ממזרות ונפסין העוביי, however according to אין קדושין אין קדושין אין העוביי ווי אין קדושין מחופסין ממזרות מו ממזרות ממזרות ממזרות מחופסין ממזר מחופסין ולד ממזר מחופסין ממזר מחופסין ממזר מחופסין ממזר מחופסין אין ווי מחופסין ממזר מחופסין מחופסין מחופסין מחופסין ממזר מחופסין ממזר מחופסין מחופסים מ

 $^{^{18}}$ It would seem that the תו"י at the conclusion of חוספות should be inserted here. See footnote # 37.

¹⁹ תוספות is referring to the ממוען היימני לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו ולא משמעון התימני. לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו מזרח from the words ולא יגלה כנף אביו. The phrase אין הומה לאשת אב is referring to the idea that אין קדושין תופסין באשת אב ממזר ממזר. Similarly, in all cases where אין אין the child should be a ממזר Perhaps תוספות uses it because the גמרא see footnote # 9. See 'Thinking it over' # 3.

 $^{^{20}}$ It would seem to be סו,ב (at the bottom of the עמוד).

²¹ The פסוק says (הי,רי] (ויקרא (אחרי) that אין קדושין האל אחותה אל אחותה אל אחותה ואשה אל שוארי. We derive from this that אין קדושין הויקרא (אין קדושין הויקרא (קדושין האלה, תקח לא תקח האלה, חס, לא תקח האלה based on the היקישא דר' וונה (ויקרא (אחרי) בי האלה הועבות האלה (עריות האלה there is the תורה מואר עריות שואר (עריות האלה there is no קדושין תופסין, similarly by all the אחות אשה אחות אשה אחות הייבי כריתות (חייבי בי כריתות). See 'Thinking it over' # 2.

²² See previous footnote # 12.

²³ It would seem though, that the opposite is not true. If the child is a ממזר, then certainly ממזר, then certainly או are not by his parents (except for (ממזר(ת) לישראל(ית). Based on this we can perhaps say that according to

חוספות has an additional question:

- אבל קשה דאם כן לרבי יהושע אין קדושין חופסין באלמנה לכהן גדול לרבא However there is a difficulty, for if this is so (that "ר maintains that אין maintains that ר"י ממזר מחייבי כריתות, even though there is no ממזר מחייבי כריתות), then it would turn out that according to ר"י there will be no קדושין תופסין by an אלמנה לכוה"ג (which is only a לחיוב לאו היוב לאו בכסילות), according to רבא
- דאמר בפרק קמא דתמורה (דף ד,ב ושם) כל דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני that anything which the 'merciful one' says do not do, if it was done it is not effective. תוספות continues to explain -
- דהתם (דף ה,ב) פריך ליה והרי אלמנה לכהן גדול דקאמר רחמנא לא יקח אלמנה להרי אלמנה למנה נדף האלמנה but we see that an רבא marrying a concerning which the תורה states 'he shall not take' -
- חתון בל מקום שיש קדושין ויש עבירה כגון אלמנה לכהן גדול כולי And nevertheless we learnt in a משנה; 'any situation, where there is (that קדושין (קדושין תופסין) and there is a transgression in this relationship (the משנה offers an example), for instance an אלמנה marrying a כה"ג, etc. (the משנה continues with the applicable rules). It is evident from that משנה that קדושין is קדושין אלמנה לכה"ג וו forbids it. This is contrary to what רבא taught that כל דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני או פרושין מון און פרושין.
- רבא שאני החם דאמר קרא לא יחלל חלולין הוא עושה ואינו עושה ממזרים And the ממרא there answered; רבא will explain this to you. It is different there by an אלמנה לכהן גדול (than elsewhere), for the פסוק states concerning an אלמנה לכה"ג (than elsewhere), for the אלמנה לכה"ג הוא אלמנה לכה"ג which means that if he bears children with her then, חלולין הוא עושה ממזרים. Since the חלולין הוא עושה וואינו עושה ממזרים clearly states that the offspring from an אלמנה לכה"ג is not a ממזר אלמנה לכה"ג, therefore we are forced to accept that אין קדושין תופסין for if it would be ממזר, then the child would certainly be a ממזר ממזר בושר מוספות אלמנה לכה"ג וואלמנה לכה"ג. This concludes the question and answer in the מורה אור מורה. Now חוספות מוספות אורה בושר מורה אורה אומורה אורה אומורה אורה אומורה אורה אומורה או

ולר' יהושע ליכא לשנויי הכי

However according to ה"ר we cannot give this answer. Granted, that the חורה states that the child is no ממזר ; however that does not mean that תופסין is ימזר. It is possible that by אלמנה לכה"ג there is no קדושין חופסין and nevertheless the child is not a אין קדושין חופסין according to ה"בי כריתות and the child is not a אין קדושין חופסין should not be עופסין ממזר הדמנא הופסין מוסף אלמנה לכה"ג that אלמנה לכה"ג should not be החמנא

 24 קדושין סו,ב.

_

שמעון התימני (מר"ע התיבי) who maintains that a ממזר is מחייבי לאוין (סר (חייבי לאוין) and we know that אין קדושין (from the חופסין בחייבי כריתות) then we can formulate this rule that wherever אין קדושין תופסין בחייבי בחייבי בחייבי כריתות וונה However according to ר"י even though he agrees to the אין ממזר היקישא דר' יונה, however since אלא מחייבי מיתות בי"ד, this obviously negates such a rule.

ממר לא תעביד and the child need not be a ממזר! This question remains unanswered by תוספות.

תוספות poses a new question:

- ואם תאמר בקדושין בסוף האומר (דף סו,ב ושם) כי משכח דלא תפסי קדושין באשת אב And if you will say: in מסכת קדושיו in the end of 25 פרק האומר. when the גמרא realizes that תופסין are not תופסין with one's father's wife -
- מאי פריך התם ואימא תרוייהו באשת אב הא לכתחלה הא דיעבד What does the גמרא ask there; 'and let us say that both 26 מרס are concerning 27אשת אב however one teaches us that initially one should not marry an אשת אב and **one** פסוק teaches us that even בדיעבד the קדושין are not 28 תופסין. This concludes the question of the גמרא there. תוספות asks -
- אמאי לא יליף מינה דכל היכא דהוי ממזר לא תפסי בה קדושין Why cannot we derive from אשת, that whenever the child is a ממזר, there is no קדושין תופסין by the parents -

כיון דהא בהא תליא כדפירשנו –

since one (ממזרות) is dependent on the other (אין קדושין תופסין), as we explained previously?! Once we know that אין קדושין תופסין באשת אב (from לא יקה איש (from אין קדושין תופסין באשת אב ממזר s ממזר and we know that the child of an ממזר is a ממזר (from the ממיכות of ממיכות אישת אביו איש את אשת אביו to לא יבא ממזר), then we can derive that just as by an אשת, where the child is a ממזר, the rule is that אין קדושין תופסין, the same is by all עריות, since their children are ממזרים, there is no קדושין תופסין. There is (seemingly) no need to look for other (היקישא דר' יונה) איז קדושיז תופסיז בעריות to teach us that איז קדושיז תופסיז.

מוספות answers:

ויש לומר דאכתי לא שמעינן ממזרות בשאר חייבי כריתות – And one can say; that (at that point in the גמרא) we did not know as of yet that the offspring of the remaining חייבי כריתות are ממזרים

כל כמה דלא מייתי התם היקישא דרבי יונה – As long as the גמרא there did not bring the ב' יונה of 30 - ר' יונה

– דמלא יקח ולא יגלה דאיירי באשת אב ובשומרת יבם של אביו

 $^{^{25}}$ The גמרא there is attempting to derive the source of the rule that גמרא אין קדושין תופסין, Initially the ממרא attempts to derive it from the (בב,ב) כסוק (דברים מכאק concerning a גמרא which states המרא which states אחר, meaning עריות, that by קרובים (which is the equivalent of the עריום) there can be no ההיתה, no גמרא הפיסת קדושין. The גמרא challenges this and asks perhaps we are excluding that גמרא only with her former husband's son (to whom she is related as an גמרא). The גמרא answers that we already know that אשת אביו לא תפסי בה קדושין from the פסוק לא יקח איש את אשת אביו.

 $^{^{26}}$ This refers to the פסוק of לא יקח איש את אשת אביו and the הסוק of והיתה לאיש אחר.

 $^{^{27}}$ Therefore we cannot derive from these two פסוקים that אין קדושין תופסין אין (only by אשת אב,

²⁸ Therefore, the גמרא insists, we need a different לימוד (which is היקישא דר' יונה) to teach us that אין קדושין תופסין בעריות.

²⁹ This question is according to ממזרים. from the שמעון האימני who agree that all חייבי כריתות beget ממזרים. לא יבא סמיכות סל לא יגלה כנף אביו לא See preceding notes # 2 and 11. See 'Overview' and footnote # 21.

Because from the פסוקים of איש את אשת איש and ולא יגלה כנף אביו (from where we derive who begets a 31ממדר), which refer respectively to אשת אביו and the שומרת יבם of his father³² -

לא שמעינן מינה ממזרות באשת איש ובאחות אשה דיש היתר לאיסורן וכל דכוותייהו We would still not have known that there is ממזרות in the offspring of a relationship with a married woman or with the wife's sister, for by these two, their prohibition can be removed (when the married woman is widowed or divorced, and when the married sister dies) and all that are similar to them³³. In these cases we would not know that their children are ³⁴ממזרים and therefore we cannot derive from אשת אב that אין תופסין בהן -

אבל לבסוף דמייתי היקישא דרבי יונה התם איכא למילף בעלמא כדפירשנו However at the conclusion when the גמרא cites the היקישא דר' יונה there, and we know that אין קדושין תופסין בעריות, then we can derive that elsewhere by all עריות (and other case where אין קדושין תופסין) that the children are ממזרים (just as by שומרת יבם של אביו), as we explained that אין are dependent on each other. Without the ממזרות we would not know that א"א and אחות אשה beget ממזרים. Therefore we cannot derive that אין קדושין תופסין בהן. Once we have היקישא דר' יונה and we know that אין קדושין תופסין בעריות then we also know that the children of all עריות (and others where לא תפסי קדושין) are 35 ם ממזרים.

– משמע בפרק ד' מיתות³⁸ דליכא מאן דפליג דבחייבי כריתות לא תפסי קדושין (³⁶וכן³⁷ משמע בפרק ד' מיתות And the same is indicated in פרק ד' מיתות; that there is no one who argues with the rule that אין קדושין תופסין בחייבי כריתות.

תוספות offers an additional proof that תוספות בחייבי בחייבי אין קדושין תופסין בחייבי כריתות:

וט"ו נשים דפוטרות צרותיהן מן החליצה³⁹ And we can also prove this from the fifteen women who absolve their 'fellow wives' from ליצה. (The יבום) is completely free from the obligation of (ערוה and) תליצה, just as the ערוה herself.⁴⁰)

³¹ See 'Overview' and footnotes #'s 2, 9, 11, and 12.

³² The שומרת יבם of his father is his uncle's (father's brother's) wife – his aunt; she is אסורה to him as a הייבי כריתות. See footnote # 2.

³³ This may be referring to אשת אhich has a היתר במקום יבום.

 $^{^{34}}$ We could argue that we cannot derive אשת איש ואחות אשת where there is a היתר לאיסורן from אשת איש or שומרת יבם של אביו, which have no היתר לאיסורין.

³⁵ We can seemingly derive that the offspring of א"א ואחות אשה are ממזרים either directly through the היקישא אשת אב (as we derive other cases of אין קדושין תופסין, or from אין או (as we derive other cases of אין קדושין הופסין)

³⁶ The following bracketed portion is from the תוספות ישנים (and continues into the תוספות ישנים).

This תוספות would seem to be referencing the beginning of our תוספות, where חוספות proves that even according to ה"י the rule is that אין קדושין תופסין בחייבי כריתות is adding additional proofs. See footnote # 18.

³⁸ (בסופו) דף נג,א.

יבמות ב,א ³⁹.

 $^{^{40}}$ ראובן are brothers, and ראובן marries s'שמעון daughter and another unrelated woman. If לאובן dies childless, then שמעון cannot be מייבם his daughter, nor can he be מייבם the other wife (the מייבם). Both these women are free to marry, without the process of הליצה or הליצה.

ואי קדושין תופסין בחייבי כריתות אם כן היו עולין לחליצה כמו חייבי לאוין – And if תופסין בחייבי כריתות is תופסין בחייבי then they would be obligated to perform iust as הליצה, who must perform הליצה to free themselves from the bond of היבום.

− כדאמר התם בפרק ב'¹¹ מסתברא חייבי לאוין תפסי בהו קדושין ולכך עולין לחליצה As the גמרא states there in the second בכרק; it is reasonable to assume that by הייבי לאוין since תופסין בהן, therefore they are obligated to perform - חליצה

– יחיים אתיא ככולי עלמא דהא קאמר עלה⁴² דבפלוגתא לא קא מיירי And that ט"ו נשים פוטרות וכו' is according to everyone including ר' יהושע for the גמרא states concerning this משנה that it is not involved in any arguments; everyone agrees to the rules of this משנה. This proves that even according to ר"י there is no קדושין תופסין בחייבי כריתות.

Summary

According to אין קדושין תופסין wherever ר"ע wherever אין קדושין תופסין; however according to אין קדושין תופסין and nevertheless אין הולד ממזר (as by חייבי כריתות).

Thinking it over

- 1. Why is ממזרות and ממזרות dependent on each other; according to the (first) קשיא and תירוץ of תוספות? 43
- 2. תוספות (and the '"תו"י) offered various proofs that אין קדושין תופסין בחייבי כריתות. Why did they not prove it from the היקישא דר' יונה, which teaches us that by all עריות including הייבי כריתות it is אין קדושין תופסין; as תוספות mentions in the תוספות?!⁴⁴
- 3. According to שמעון התימני what relevance is there to the rule that אין קדושין and ממזרות are dependent on each other?⁴⁵ Where can we apply this rule?!

 $^{^{42}}$ שם ט,א כייר concerning the ט"ו נשים וכו' ט"ט. See ט"ו אות קיא.

 $^{^{45}}$ We seemingly know that אין קדושין תופסין אין from יש ממזר היקישא דר' וונה and that יש ממזר מחייבי כריתות from לא יגלה כנף אביו. Why is there any need for this 'rule'?! See footnote # 19.